

Elina Lehtinen: Ole minulle olemassa

arvostelu: Aarne Pynnönen

Nuori koulutettu nainen joutuu työuransa alussa harjoittelijaksi konsulttitoimistoon, missä hänen on tarkoitus työllistyä viimeistään jakson päättyessä. Friikki toimitusjohtaja ei suostu lupauksistaan huolimatta naista palkkaamaan, vaan valitsee ympärilleen lauman kaltaisiansa friikkejä, joiden rinnalla tämä normaali nainen alkaa pitää itseään epänormaalina. Lapsuudessa koetut traumat nousevat myös pintaan. Nainen analysoi ympärillään olevat vereslihalle ja itsensä psykiatrille, joka hulluudessaan päihittää naisen tullen menen. Jää jäljelle vain yksi ystävä - konjakki.

Näin vauhdikkaasti alkaa Lehtisen romaani, eikä vauhtia puutu jatkostakaan. Toinen työpaikka paljastuu yhtä sairaaksi normaalille ihmiselle. Päähenkilön ilmiömäisen tarkkanäköisyyden ja terävän virhesilmän kautta syntyy lukijalle vaikutelma, että työelämään kelpaa vain kaikessa epäonnistuneiden heikoin neljännes. Tämä lienee ollut kirjoittajan tarkoituskin.

Liikemies Peter Frykman julisti voimansa tunnossa, että "menestymisen salaisuus on, ettei hän koskaan palkkaa itseään tyhmempää", mikä johti hänet vankilakierteeseen ja maanpakolaisuuteen. Lehtisen resepti on, että asemansa turvatakseen johtajan ei koskaan pidä palkata itseään fiksumpaa, ja se jo sulkee työelämän portit päähenkilön edessä. Kertojaminä toteaaakin, että "saanko esitellä työmaailmassa olevan Lisan, joka on niitä parhaita, joilla on työpaikka". Lisa oli pätkähullu työpaikkakiusaaja.

Yksityis- ja rakkauselämässään kirjan Ursula haahuilee mokasta seuraavaan kuin Renee Zellweger Bridget Jones ?elokuviissa päätyen kännipäissään lennolle Pariisiin, millä reissulla hän kohtaa elämänsä miehen. Riittääkö se tasapainottamaan epäterveen hänen pettymysten täyttämän elämänsä, jää teidän ratkaistavaksenne.

Lehtisen kieli on rennon irtonaista ja älykästä, läpi linjan itseironista ja kyynistä. Paikoin on sanallisia ilmeisesti teknisistä syistä johtuvia puzzleja, joissa on kasa sanoja pantavaksi lukijan mieleiseen järjestykseen. Joskus taas monilla attribuuteilla maksimaalisesti höystetty deskriptio johtaa monimutkaisiin lauserakenteisiin, joissa lopullinen sisältö jää lukijan arvauksen varaan. Mikään näistä ei kuitenkaan kykene häiritsemään lukunautintoa, jonka peruskivenä on lauseisiin taitavasti kätkeyty niin vahva piikittely arkielämän ilmiöitä ja hullutuksia kohtaan, että kirja on pakko lukea rukkaset kädessä!